

1

Розбитий таріль

Я розбив таріль. Величезний. Ми діставали його на свята, коли вся родина збиралася разом. Це тарілка, на якій було багато малюнків. Я й сам не знав, подобалася вона мені чи лякала. Ми самі розмальовували її. Це наче татування, що роблять мій дядько та тітка на руках, коли у них стаються якісь важливі події.

Спеціальними маркерами, які не змиваються, ми малювали якісь чудернацькі фігурки та символи, які тільки ми самі й могли розібрати. Мама називала їх: «Письмена нашого життя». Вони з татом купили цей таріль у першу річницю їхнього весілля. І весь час туди щось домальовували. А коли народилися ми з сестрою, там з'явилися малюнки і про нас, а згодом – і наші. Малюнки були різних кольорів, і кожен із нас мав свій «стиль». Найкумедніший – у мами, бо вона зовсім

не вміє малювати, татові малюнки – чіткі та охайні, а в нас із сестрою – каляки-маляки.

Я сьогодні зняв цей таріль з полиці. Хотів роздивитись його – такий був настрій. Водив пальцем по візерунках та фігурках, пригадував: ось монстро-машина – це я малював, коли ми купили машину і вперше на ній поїхали на пікнік, вона насправді не як монстр – просто так вийшла. Ось – ялинка і на ній кішка з малиновим хвостом. Це малювала Тунька. Точніше, малював тато, але Тунька трималася за маркер долонькою (Туньокою називають мою меншу сестру, насправді вона Тоня, але колись на все казала тунь-тунь і ми прозвали її Тунька. Я весь час забуваю, скільки їй років: два чи три). Ми всі разом прикрашали ялинку, а наша кішка її перекинула. Я пригадав,

як ми тоді одночасно сумували, злились та сміялись. А хвіст малиновий тому, що кішка пробіглася по Туньчиній фарбі. Ось тато, мама та я – немовля у них на руках. Це малював тато, коли я народився. Тато малює як справжній художник. А мама навколо нас намалювала серденько. Серденька їй вдаються найкраще.

Я водив пальцем по хвилях моря – це був спогад про нашу відпустку, торкався гітари – це спогад про мій перший концерт, я тоді так хвилювався... і таріль впав. Його уламки розлетілися по всій підлозі.

На шум до кухні прибігла мама. Подивилася на мене налякано: не порізався? Я думав, що мама сваритиме мене, бо ж вона так часто казала, наскільки для неї важливий цей таріль.

– Ти прощався з ним? Я теж учора вночі тримала його в руках і пригадувала всі наші письмена. А тепер він розбитий, наче наше життя зараз.

Я запропонував:

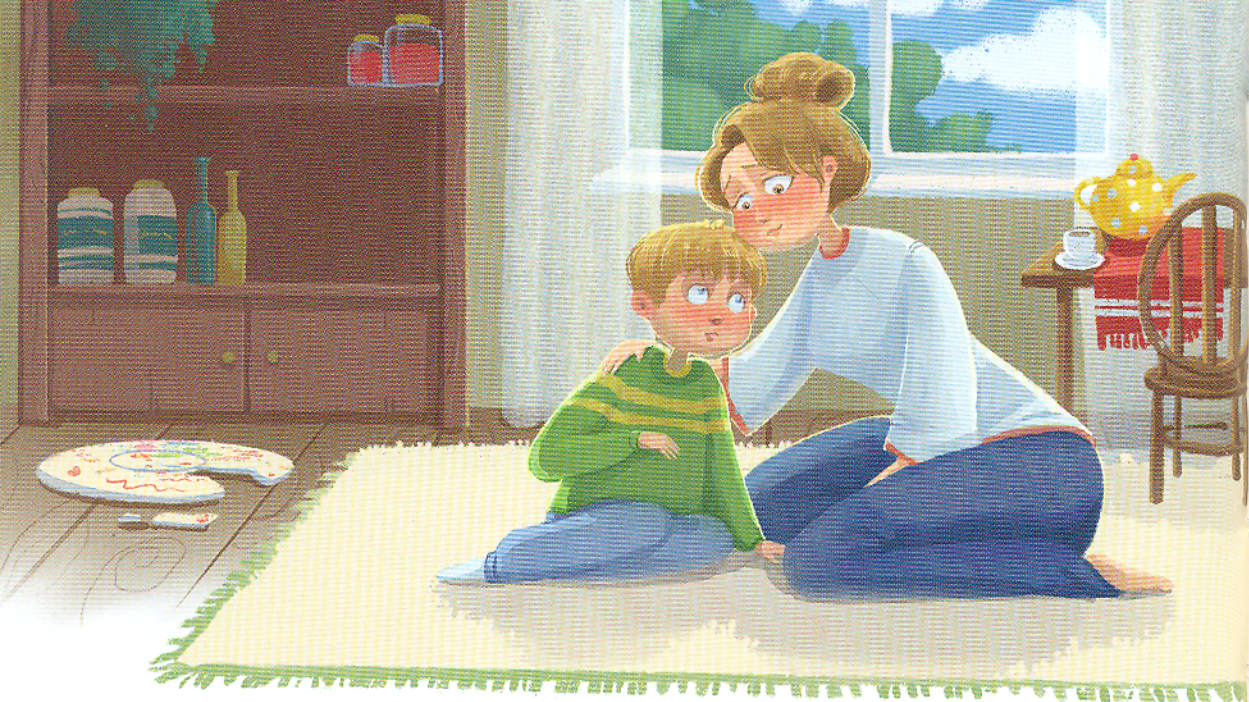
– Уламки великі, давай його склеїмо? – згадав я хлопчика з книжки «Суперклеї для вази», яку мені нещодавно подарували. Я відчував, що це трішки більше ніж просто книжковий подарунок.

А мама задумалась, роздивляючись малюнки на уламках, і відповіла:

– Знаєш, мені зараз і не хочеться. Може, це і правильно, що він розбився. А ще на ньому вже не було місця для нових малюнків.

Я сказав про все одночасно:

– Це я винен...

Мама пригорнула мене до себе.

– Та ні, **у цьому взагалі немає твоєї вини. Насправді! Іноді складні та прикрі речі просто стаються.**

Ми сиділи з нею на підлозі – там, де зовсім не було скалок.

Мама сказала:

– Напевно, це схоже на розлучення. Коли спільне життя, те, що було цілісне, здається, розпадається на шматочки. А ми сидимо і збираємо собі з цих шматочків спогади та те, що було «нашим». І збираємо себе з частинок.